

Sy-li spěwał,
Piluje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napolj mócný
Lubósé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělat
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će.

• Sserbske njedželske lopjeno. •

W Budyschinje, 25. meje 1924.

Čisłecz a nakład Esmolerjez twibicizschjetnje a knihačnje šap. družst. s wobm. ruf. w Budyschinje.
Wutħadza łóždu ĳobotu a plačzi na měřaz 10 šlotych pjenjeřtow.

Roģate.

Ruf. 24, 50—53.

Wobjredž w najrjeńšim čařu zpleho lěta, hdyž semja w najkrańniřkej pųschi steji, p'chitħadza ł nam ĳwjedzeń ĳnjesoweho ł njeħu špicza. Šhto ma tutón ĳwjedzeń runje w tutym čařu nam prajicž? Wšchede wšchěm tola to jene: „Pųtajcže, šhtož je ĳorjelach, hdyž ĳhrystus je, kiž ĳedži na prawizy Božej.“ Po-šběħncže ĳwojej woczi wot wšcheje semstseje krańnosče, łotraž tola bórřu šako šwjadnje a šħitnje, ĳorje do tamneho ĳwěta, hdyž ženje njebudže pšcheměnjnja ĳwětkla a čařow; tam namaka duřcha ĳwój měř. Łajkeho napominanja je našchemu čařej džentħa wořebje trjeba, dokełž ĳny wšchitzy šħětro natyħnjeni wot nowoczařneje ĳhorosče, kiž ĳo materialism njemuje. Šaj, ĳamo šħečizjenjo pod tutej ĳhorosču ĳobuczeřpja, šo ĳo drje na wšchě semstse kumřchty a powołanja derje wuřteja a pšchi tym ĳwojeho wěczneho, njeħeřkeho powołanja loħto šapomnja.

I. Požohnujo puřcheczi ĳo ĳnjes wot ĳwoji ch wucžomnitow. Štajnje a pšchezo běřche lubosč a dobročiwosč we ĳwojim žiwjenju wuřħywał a ša to šwjetscha jenož nje-džatownosč žnjał. Ale teħodla wón tola něř njemyřli: Derje, šo ĳněm něř ł tuteho njeđatowneho ĳwěta ĳicž! Šaž nan na ĳmjertnym łožu ĳwoje džeczi, łaž duchowny na łonzu Božeje ĳluřby ĳwojich semřchertow požohnuje, łač požohnuje našch ĳnjes žly ĳwět, ĳo wot njeħo wotřalujo. Wě Bóh łon ĳnjes něħdy po přėnim ĳřěřchym padže nad ĳwětom ĳwoje poľlecže wuprajil, łač ĳlož něřto ĳwoje žohnowanje nał njón. Měřeřch ĳej rjeńřche Boženje ł jeho semstseho šħutkowanja wumyřlicž? Wšches ĳwoje žyle žiwjenje běřche wón štajnje se žohnowanjom ša

tutón ĳwět. Wšchecže na řchizju wudžěli žohnowanje druhim. Ł hdyž do njebies ĳo nastajejo jowle ĳwojej žohnowazej ruzy nad ĳwětom wupřchěřte, je to łaž ĳamjeń po lubym Wóțzenařchu a řeka: łajke žohnowanje traje do wšcheje wěcznosče. Šaj, šhtož ty, ĳnježe, žohnujeřch, to je požohnowanje na wěczne! Šačž do džentħniřkeho dnja ĳněmy ĳo ĳiřchecže łajkeho žohnowanja řada-wacž. Šdyž našch Šbóžnik něřchto požohnuje, njeje to jenož dobre pšchecže a proštwu, łaž poła čłowřteħo žohnowanja, ale to je wjele wjazy, njemuřzy bohaty dar a pomoz. Nanotwe žohnowanje twari džecžom řħěžu, ale ĳesuhowe žohnowanje łakoži rođřny łamjeń ł duchownemu twarjenju, łe řħeřčizjanřkej zřřtwi. ĳeho žohnowanju mamy ĳo podžatowacž, šo jeho zřřtej ĳačž do džentħniřkeho čařa wobřteji, runjež měřeřche ĳuřto čeřke čařu pšchecžehanja pšchecž. Wona wutrawařche ĳačž dołal a dale dobudže, dokełž łon ĳnjes je ĳwojim žohnowanjom jej wupomħa a ĳħitřch je, dnyłi wšchitzy jejni njepřchecžělo, ĳaj wón ĳamo pšchěřřchěnja a řħabosče a bludy jejnych ĳobuřtawow řtajnje a řřoncžnje pšchezo do žywnowanja pšchewobrocžuje. Łalle ł jeho zřřtwje wobřtajne žohnowanje wuběži na žly ĳwět, runjež tutón ĳwět wo to njerodži, na wědnosč a řħulu, na ĳarobny a doħny, džělo a powołanje. Štajnje ĳo łeħodla pšchezo a łaž a wšchědnje pod tutej žohnowazej ruzy ĳwojeho Šbóžnika a wuprořchny ĳebi łóždy džěń ł ĳakubant: „Ła cže njepuřchěžu, řħiba je nje požohnujeřch!“

II. „Ł woni modla ch u ĳo ł njemu.“ Ło běřche tych wucžomnitow wotmowěnje na ĳnjeřte žohnowanje. Wón řběħny ruzy, šo by jich požohnowowal, woni řħibowachu kolena, šo bychu ĳo ł njemu modřli. Wón ĳo ĳnadnje na semju dele

škola a wobšwědźi so jako prawy wjshy mješnik, a woni so to modlitwoje k njemu wufnatowachu jako k swojemu njebješkemu kraloj. S tym woni wobšwědźichu: „Ja wěrju, so Jesuŝ Chryŝtuŝ je mój knjes a mój kral.“ A to je a wostanje tola jadro našeje křesćianŝkeje wěry. Njedy wšchelatore wěrywusnacza abo zyrkwinŝte konfekcije to abo tamne hinaŝ wukladuju a wucza, w tym jenym paŝ ŝu tola wšchitzy pšes jene, so je Jesuŝ Chryŝtuŝ našy kral, pod kotrehož knjeŝtvo mamy wšchitzy ŝwoje ŝiwjenje ŝajicž. Njedy wón taŝ wostanje ŝ kralom a z knjesom teŝ nad našyimi wutrobami a našyimi ŝiwjenjom!

III. A w róczi ch u ŝo ŝa ŝo do Jerusalema ŝ w u l - ŝej w je ŝe lo ŝc ž u. Šchtóž je ŝo se ŝwěrnym pšeczelom roŝŝohnowal abo ŝchtóž je lubeho ŝnateho pšes ŝmjerčž ŝhubil a jemu poŝlednju czeŝč wopokaŝal, tón ŝo do ŝwojeho doma ŝ w u l - ŝam ŝarowanjom a ŝ h l u b o ŝej do lo ŝc ž u w r o c ž i. W o p u ŝ c h e ž e n y a w o ŝ a m o c ž e n y ŝo c ž u j e. Šinaŝ bēŝe pola wucžomnikow. Woni ŝo w r o c ž i ch u do njepšeczelŝkeho Jerusalema, ŝami bjes ŝwojeho pšeczela a miŝchra, kiž bē jich hacž dotal ŝchital a w o d ž i l, a tola ŝ w u l ŝ e j w j e ŝ e l o ŝ c ž u. Pšchetož woni ŝu nuts po- h l a d a l i do knjesoweje kraŝnosče, a ŝ tym do ŝwojeje ŝamŝneje pšchichodneje kraŝnosče.

Tež my ŝo wot tuteho ŝwjedzenja do wšchědneho ŝiwjenja, do czerpjenja našeho cžaka, do bēdženjom tuteho ŝwěta w r o c ž i - m y, ale teŝ ŝ w u l ŝ e j w j e ŝ e l o ŝ c ž u. Knjesowe k njebju ŝpicze dawta nam ŝatdawot a wēŝtoŝč, ŝo mamy Šbóŝnika a Knjesa, kiž ŝ m o ž n e j r u k u ŝwoju zyrkej w o d ž i, ŝwojich pšeczelow ŝchita, ŝwojich njepšeczelow pšewinje a ŝwoje kraleŝtvo wudoŝpo- n j a. Tutón ŝwjedžen poŝaŝa nam wjshy njewidomny ŝwēt, ŝ kotrymž hižo jowle ŝwojaŝani a ŝjednoczeni ŝmy. Šaj, hiŝchče wjazy: D o ŝ e l ž je našy Knjes Chryŝtuŝ do njebjeŝ ŝpik, ŝmy teŝ my drje po cžele hiŝchče na ŝwēcze, ale se ŝwojej wutrobu tola w njebjeŝach. A pšchindže junu naše wotŝalenje a ro- ŝ ŝ o h n o w a n j e ŝ t e h o ŝ w e t a, potom wón naŝ k ŝ e b i p o c ž e h n j e, a teŝ naše wumrječe budže — Bóh daj! — wjeŝe k njebju ŝpicze. Šamjen. R. w e W j.

Wo kolebzy a džeczazych lětach ewangelŝkich ŝpěwarŝkich.

(Škónczenje.)

Šmy paŝ něŝŝ ŝej kolebku ŝerbiŝkich ŝpěwarŝkich wobhladali, chžemy dale teŝ hiŝchče něŝchto ŝ džeczazych lět ewang. křluŝcha ŝlyŝhecž. Wobinjewana rumnoŝč tuteho cžakopiŝa mi ŝakaŝa, wobŝchěrnŝcho wo ničy piŝacž. Tehodla ja jenož mjena tch pšerjerjom mjenuja a jich najŝlatwniŝche křluŝche a proŝchu lubch čitarjom, ŝo bychu ŝej tele křluŝche wo ŝpěwarŝkich wu- p y t a l i a p š e c ž i t a l i.

J u ŝ t u ŝ J o n a ŝ † 1555 jako ŝuperintendent w Šoburg- ku, cž. 455: Šdy by Bóh knjes nam njepomhjal. — P a u l Š e b e r † 1569 wo Wittenbergu, cž. 476: O Knjeze, Jeŝom Chryŝchče ty, cž. 399: Šdyž my w najwjetŝej nuŝy ŝmy. — M i l l a w ŝ c h D e c i u ŝ. Wón bē prjedy mnich, potom nowej wucžbje pšchi- p a d n y, † 1541 jako ŝaraj wo Šchječzinje, cž. 7: Budž ŝwalba Bohu ŝamemu; cž. 79: O jehnjo Bože ŝwjate. M i l l a w ŝ c h Š e r m a n n, ŝantor w Joachimiŝkim dole, cž. 68: Něŝŝ ŝwalcže Boha křeŝcžienjo. — P h i l i p N i k o l a i, wón jemrē 1608 w Šamburku jako předar pšchi zyrkwoje ŝwj. Šatheriny. Cž. 439: Šaŝ kraŝnj ŝwēczi ŝernicžla, a cž. 519: Wotucžče, tón h l o ž w a ŝ w o l a. — V a l e r i u ŝ Š e r b e r g e r, wón jemrē 1627 wo Šraustadt w póŝkim kraleŝtwe. W cžaku hdyž mór tam ŝlē ŝaŝhadžeŝche, baŝni wón: Něŝŝ dobru n o ž ja dawam,

cž. 494. — M i l l a w ŝ c h Š c h n e k e r † 1592 jako profeŝor wo Šipŝu, cž. 611: Njedy ŝtajnje ŝawoŝtanu. — Šilenburgŝki ŝaraj Martin K i l l a r t † 1649, baŝni na tónž 30 lětneje wójny cž. 319: Njedy Bohu džakuje. — J o ŝ e f Š t e g m a n n † 1632 jako profeŝor w Kinteln, cž. 154: Ach wostan pšchi naŝ ŝ h n a d u. — J o h a n n e ŝ M a n ŝ a r t † 1642 jako profeŝor w Šrfurcže, cž. 857: Jerusalemy ty měŝto wjŝoŝe.

To drje wšchitzy njeŝu, kiž do tuteje doby ewang. křluŝcha ŝluŝcheja. Ale woni ŝu cži najwajniŝchi.

Wo ničy pšchindže najwjetŝchi a najŝlatwniŝchi pšerjer Šawot Šerhardt. Š nim ŝtupi ewangelŝki křluŝch na wjshyŝchi ŝchodženŝ, ŝaŝtupi taŝ rjez do ŝwojich mužŝkich lět.

Ale mój nadawot bēŝcho jenož, lubym Šserbam kolebku ŝpě- w a ŝ ŝ k i ch poŝaŝacž a něŝchto ŝ džeczazych lět pomjedacž. Njedy je ŝ tym doŝč. Poŝdžiŝcho ŝnawo wo tym a tamnym wjazy. Šy paŝ, luby pšeczelo, luba pšeczelniža, lubuj něŝŝo ŝwoje ŝpěwarŝ- ŝte cžim bóle a wopoka ž tule luboŝč ŝ tym, ŝo cžiniŝchi po ŝeŝtu: Cantate! Špěwajče!

Na Bože ŝpicze.*)

Šlōŝ: Čžin, Knjeze, se mnu taŝ, taž zc.
abo: Š tebi ŝo wolam ŝ h l u b i n y z c.

Šo Chryŝtuŝ do njebjeŝ ŝpik je,
mi ŝa nim ŝpicze ŝwēŝči
a dwēl a ŝtyŝ wšchón pšewinje,
wšchal k njemu pšchindu wēŝče;
hdyž h l o w a hižo w njebju je,
ŝej Jeŝuŝ Chryŝtuŝ docžehnje
ŝa ŝobu ŝawny ŝwoje.

Šdyž cžahnyŝ k njebjeŝam wón je
a daru kraŝne doŝtaŝ,
tež jeno móžno ŝa mnje je,
ŝo ŝbóžny tam bych w o ŝ t a ŝ;
hdyž docžahnyŝ mój pšeczel je,
tam žedjenje teŝ moje dže;
ŝym w duchu ŝajnje pšchi nim.

Ach, Knjeze, tule h n a d u mi
daj twojoh' ŝpicža ŝacžucž,
ŝo ŝ polnej wěru w ŝwjatoŝcži
bych ŝ tobu daŝ ŝo na pucž
a jónu, hdyž ŝo ŝpodoba
cži, cžahnyŝ ŝradny se ŝwěta!
— Šklyŝch, Knjeze, tule proŝtwu!

*) Abo: Bože ŝpicze. Křluŝch po Šegelije († 1640) — ŝeŝerbičkil M. U.

Džaf.

„Šarmer Šonntagsblatt“ piŝche: „We ŝwojim roŝpiŝu wot 15. mēřza w o ŝ j e w j a Šaderbornŝki biŝkop, ŝo bychu w ŝaŝ- džanym lēcze na 200 000 katoliŝkich džeczi ŝ Ruhr- a Rheiŝkeho kraja na wjhy wudate a to na 150 000 ŝ ničy do njekatoliŝkich ŝwojbow. Biŝkop ŝtorži na tole waŝchne wudacža džeczi a na- moŝtwa wobhdlerjom, ŝo bychu wšcho cžinili, ŝo njebychu ŝo, taž w ŝaŝdženym lēcze, džeczi ŝaŝo po tŝpazach do ewangelŝkich kraji- now wupóŝkaŝe, „hdyž mohŝe na ŝwojej wěry a na ŝwojim wěryŝiwjenju loŝto ŝchodowacž.“ — W zŝlym roŝpiŝu biŝkopa ani jene ŝlowcžlo džaka, jenož tuŝanje na ewangelŝkich ŝarŝchich byŝes wšchěch dawoŝkato. Proteŝtantŝki kubler piŝche ŝ tomu: „To potaŝim je tón džaf ŝa to, ŝo bēchmy bjes wšcheho ŝomdženja

swólności, katolske džěczi pschijimacž.“ — Jedyn ewangelskich duchownych Rheinskeho kraja pišče t kamfnej wězy: „Wěro je, so njemóžachmy sa swoje ewangelske džěczi husto žanych městnow na wšach dostacž, dokelž nasche ultramontanske (romsko-katolske) wjetšiny w měščezanjskich zastupjerstwach w Rhein- a Ruhrkraju nimale jenož katolske džěczi na kraj sczelechu. Ewangelszy we Schleske wobkruczeja: My chzemy pomhacž a bjerjenty džěczi, wšcho jene hacž ewangelske abo katolske. A nětk tuta plista! Bolosčam Baderbornskeho biskopa móžemy lohzy wotpomhacž prajizy ewangelskim wještjanam: „Džiwajezje na tuto wuzadanje pschijimujezje jenož ewangelske džěczi!“ —

D o m o j.

(Potracžowanje.)

IV.

„Domoj! Domoj!“ sdychny Surij, sańdželi wóczžy a wušny. A tak tam ležesche a pódla njeho w druhim ložu towaršch, kotrohož bě, wažo swoje žiwjenje, se symneje nalětnjeje woby wuczahnył. Motreju kaž móšči běchu jeju do tutoho wustawa pschinjepli a šmilne kotry běchu so i lubosčju wo njeju starake a nětk njeměrne spanje teho jeneho a měrnische teho drugeho stražowachu.

„Domoj! domoj!“ to bě to přenje bylo, ščož bě Surij, i womorj tu wotuczawšči, prajik. Swoje bydlenje móžesche tež hiščeje pomjenowacž a tehorunja swoju domisnu, potom pať jeho sažo womorje podobny spar wobjo. Towaršch bě i krotka něščto hiščeje pschidacž mohł, potom bě tež wušnył. Tuž wjedžachu, so bě towaršch, kotryž njemóžesche pluwacž, i czołma do woby padnył a so bě Surij sa nim sločik, so by jeho wumohł. To bě so jemu njech tež po czežkim napinanju, i Božej pomozu radžiko. Napinanje a bóle drje hiščeje symna nalětna woda běščtej pať to swoje dołonjałoj: Surij bě po wščem sbacžju czežko thory. Muzojo, kotřiz běchu towaršchow pschinjepli, běchu powjedali, kať bě so Surij i napinanjom poslednich mozow prózowat, towaršcha kotryž bě po wščem sbacžju wědomnjo šhubik, i hlubokeje woby wumoz, doniž so jemu to tež njeporadži i pomozu tych, kotřiz běchu jemu na pomoz pschihwatali.

„Domoj!“ tuto słowo pohoni jenu se šmilnych kotrow, do Surjoweho wobydlenja šhwatacž a so tam wo dalschim wobhonicž Nětk šhwatasche na póst, so by do domisny šhwatnu drje, tola pať wahodnu powjesčž póbžala wo Surju a starscheju sawolať. To je tak nadawł diakonissy, w njesbožu pomhacž, thorych hladacž a šradženym i troschtom t pomozu byčž. Eso do wustawa wrocžiwšči, namaka wobaju spizy; Surij bě njeměrny. Dych a dych šchepny něščto. „Domoj! domoj!“ to rěkasche. Diakonissa jo dcrije šrosumi, bě tola šama se šerbsteje Łuzizy. Bě jej t šmėrowanju, so powjesčž do domisny hižo duzy po pucžu. Eso se kotru, kotraž bě pschi ložomaj štražowaka, dorěčawšči, pschewsa šama štražu a tamna woteńdže do swojeho džěla. Wona chzysche, by-li thory dalej šerbšči rěčžak, jemu po móžnosčzi t woli byčž a jemu položecž, ščož jenož móžno.

Naprasčhowarjow nowin, kotřiz pschindžechu po najnowšchu rosprawy sa swoje nowiny, njepuschcži t ložomaj, da jim pschėburjemi krotkeje rosprawy a wrocži so sažo t ložomaj. Po starscheju towaršcha běchu hižo přjedy telefonowali; móžesčtaj tu bóršy byčž, je-li so jeju nicžo po pucžu njesadžerža.

„Domoj! domoj!“ to dych a dych šchėptasche. Kas pschistaji: „Domoj! — Na kawcy chzu šedžecž — hladacž t zyrkwicžy!“ A „nano!“ abo „macžerka!“ tež „Šanka!“ wušunty so jemu to dych a dych i cžicha pschėš hubje. Bě šlabty, to bě na nim widžecž. Ššotra cžinjėsche, ščož móžne, so by jenemu kať druhemu položila. Kať jandžel, njech tež w cžėmnej drascže a i bėkej kapu,

kať jandžel i domisny bě wona Surjei tu w zusbje pschidžělena. Šdyž ruku na jeho šapaze czoło položi, šjewi so to kať woložaze wobychnjenje na woblicžu, a „domoj! domoj!“ šchėptasčtej jeho hubje.

„Domoj pschindžesč, mój lubny!“ rjekny i pschėčėlniwnym hłobom, jeje woblicžo pať hladašche šrudnje, dokelž jena myšlicžka je, wjekele rubi: „Ty póbžesč drje zyle domoj, i šesufej domoj!“ (Potracžowanje.)

Zyrkej a stat.

Ea staroprussku zyrkej šu so 1. a 2. meje wažne šakonje wosšewile, mjenujzy statny šakon wo zyrkwinej wustawje a šapšimo wustawy se wšchelatimi pobocžnymi šakonjemi. Š tym stupi tam zyrkej do noweho cžaba zyrkwinskeho wumicža a šarjadowanja, kotrež budže nadžijomnje i wulkim žohnowanjom sa zyrkej a lub.

W Šalskei šu so mjes wšchnosčju a zyrkwju jednanja šapocžake wo tym tak wulzy wažnym prasčėnju džělenja zyrkwje wot štata. Wo tym ščo? a kať? njehodži so tulhwiln nicžo prajicž.

300 lět je so nětkle minyło, so Wallonojo, to šu franzowsžy Šugenottojo a Nižosėmčėnjo (Niederländer), w Amerizy wucžel pytachu pschėš šašakosčju katolikow. Tam chzychu we swojej ewangelskei wěrje w pokoju živi byčž. Tuton jubiley šrudnjeje a šradžazeje šańdženosčje je so wšchelako wopomnik. Šsu wošebity pomnješšči pjenjes šhotowili; tuton pošasuje na jenym boťu wjednikow ewangelskich wucžahowarjow a na druhim lóđž, kotraž jich 32 šwójbow do Ameriki dowjesje. W tyšazach Božich domow špominachu 27. haprleje na tuton wošebity jubiley.

Špomni, Šnježe, na swoju šmilnosčž a na swoju dobrotu, kotraž byla je wot špocžatka šwėta.

Šlób: Zion jara štyšenje prošy.

Šnježe, špomni na swoju šmilnosčž
A na swoju dobrotu,
Tvoje šlawo je ta wěrnosčž,
Šchėžėžka a pucž t žiwjenju.
Wšchitko w swojej mozy mašch,
Ty naš wóđžisč, šastarawšch.
Tvoja je ta cžesč o Božo
Ty šy našcha mój a šbožo.

Šhowantka šy wšchitkim štruchšym,
Ššhlnosčž šlabšym wutrobam,
Troscht twój krašny darawšch šrudnyšym,
Špomoz wobohim cžłowješam.
Pschindže ščo w pošucže
Š twojej wótznej wutrobje,
Po tym ty šo horje bjerjesč,
Š twojom šbožu jeho wjedžesč.

Škať šy ty nam pomhacž šwėru,
Šacž do tutej hodžiny,
Š njemra naš dawjedł t měru,
Cžėmne, štrasčne, štyššne dny;
Božo pój, naš šastoraj,
Špotřebu wšchu šnadnje daj,
Šam budž šchit a wulhowanje,
Daj nam tvoje žohnowanje.

Ty mašch wšcho w swojej ruzh,
 Wšchón swět, semju, njebjeska,
 Sdyž ty chžešch, je wšcho tu duzy,
 Tvoju cžešč nam powjeda.
 Shtó dha šo hdy runa Czi,
 Twójej mozy, krašnosčzi?
 Wšchemu kšód, kónz, mjesu stajišch!
 Wšcho cže šnježe dyrbi šhwalicz.

Ty šy mojob' šboža škala,
 Móje wěczne hródzjšchežo!
 O budž šo mnu tvoja hnada,
 Dha mam krašne bohatstwo!
 Wutrobnje mam lubo Cze,
 Ty mi prajišch: Džerž šo mje!
 Šsluby twóje krašne, šwjate
 We šlawje twójim nam šu date.

Šo by ty nam lubu cžiniš
 Našchu wěcznu domišnu,
 Dha šy šo maš nami šmilif.
 We šwojim Ššynu Jesušu
 Dašch nam hrěchow wodacže,
 Š hnady wěczne žiwjenje!
 O kaš šy ty dobrocžiwny!
 Cžinišch wšchudžom wulke džiwny!

Wulke džiwny twója hnada
 Cžini a jo cžinika,
 Wumohka naš š hrěšchmoh' pada,
 Š wěcznej šmjercže hubjenštwu.
 Nětš, Cze, lubošč njebjeska,
 Šhwali dušcha wěrjaza!
 Daj, šo twój raj herbujemy,
 Sdyž my š toho šwěta džemy.

J. W.

R rozpominanju.

W štatach maju šo bóle wa to štaracž, jo meja dobri a
 rošomni mužojo wjedništwu, hacž wo to, šo šo šakonje dawaju;
 pšchetož tute budža porědko te najšěpšche šakonje

Dr. Marežin Luther.

Wšchelle š blifka a š daloka.

W Budyščinje bėchu šo pónđželu, 12. meje, šerbšzy eban-
 gelške duchowni w šerbškim domje šešchli, šo bychju mješ šobu
 přeni ša rošwucžowanje w šerbščinje poštajeny kursuš wotmėli;
 bėchmy tam nimale wšchitzy, ale tola niz wšchitzy, a to je š wob-
 šarowanju; šluža tola tute kursy — dalšche ščėhuja — š wu-
 došpólnjenju w šerbškej rėcži, a tajšeho je hišchėže jara trjeba.
 Tuž šo žyłe wěšcže wocžakuje, šo šo na ščėhowazyh rošwucžo-
 wanjach pšchėzo wšchitzy wobđžela a šo žadn hješ šamolšwenja
 njewuwoštanje. To žada šebi hižo džakomnošč pšchecžiwu našche-
 mu knjelej krajnemu bišlopej Šhmelškej, kotryž nam šerbškim
 duchownym tute šjėdy w Budyščinje šmóžni. — Pšchėdnoschł a
 rošwucžowanje tuteho přenjšeho šėndženja mješesche š. Lic šarar
 Wrošak-Šrodzjšchėžanški, pola kotrehož jich tola nuzho š naš
 w šerbškim šeminarje pobu. Dželašche na deklinaziji; ertnje a
 pišnje tu šobu dželachmy dopođnja a po polođnišchėj pšchėštatozh
 šašo. Bė škladnošč, nješaknoščė rošjaknošč a pobužachowaze

wudošpólnicž. — Nimo teho wužichmy tutu škladnošč, š krotka
 wo někotrych prašchėnjach šerbškeje konferenzy porėcžecž, kotraž
 šo bóršy wotmėje, a tehorunja wo knihownym towarštwu, kotrež
 drje šwoje pošedženje pošedženju šerbškeje konferenzy pšchiamk-
 nje. Dalšchego šo wošjewi. Škorži šo na to, šo „Mišionški
 Šošol“ taš njeporjadnje wuškadža. Wina na tym je cžišchčė-
 nja, kotraž šo š techniškimi šadžėškami šamolšwja. Madžijamy šo,
 šo šo tute wotštronja a šo móže našch „Mišionški Šošol“ wot
 nětka porjadnje wuškadžecž. Šmy winowacži, tole tež po tutym
 pucžu cžitarjam šdželicž, kotřiž š džela še špodžiwanjom cžakaja a
 šebi nje móžeja rošjaknošč, cžehodla tež nětke hišchėže pšchėzo
 „Mišionški Šošol“ porjadnje nješchitšhadža. — Šóndželu po
 Šraudi je potajšim ša naš šararjom šašo šerbški džėn w Budy-
 šchinje. Drobnišchego wošjewi hišchėže š. pšchėdšwda, šarar Do-
 mašchka.

— Žyršwiny dawoť šo šbėra a tu a tam šo škorži a moržoje.
 Pšchirujnajmy waš katolšku žyršej; wona šbėra na šamšnym
 dnju potajšitškonje a wot kóždeho 30 š. pj. na 1000 hr. do-
 šhodneho dawoť lėta 1922, potajšim na žyłe lėto 60 š. pj. A
 nimo teho: žyršwiny dawoť njeje to přenjšotne ani we šchėšėžijon-
 škej žyršwi ani w ewangelškej žyršwi ale wopor, woporniwosč.
 Šuta šastarawšche, džeržėchė žyršej, haj ju šamo wobohacži a daw-
 koiw njebė. Šo cžakju bu to hinaš a dawoť dyrbjachju šo šbėracž
 a taš bėchju šašo šobu na tym wina, šo šo woporniwosč ša žyršej,
 ša jeje porjadne potreby hišchėže bóle šhubjowawšche. Ša porjadne
 wudawoť a potreby žyršwje něšchto woprowacž, to bu bóršy
 štoro nješnata wėž; — woprowacž, to njeje mjenujzy tošame,
 kaž dobrowólne něšchto dacž wot teho, šchtož mašch wšchė, wop-
 rowacž, š. r. daacž wot teho, šchtož šam nušnje trjebawšch. Ša
 wošebite škutki žyršwje, ša škutki luboščė a š. d. namašchju šo
 pšchėzo hišchėže dobrowólne dary a tež wopory — niz paš ša bėžne,
 porjadne potreby žyršwje jašo tajšej. Wuryadne cžakju šu tež
 w tutym wurjadneho wupłodžite, taš tež potajšim cžakž, wošebje
 lėto 1922 a 1923 dawachju tež dobrowólne ša bėžne potreby žyrš-
 wje, haj, woprowachju ša nje. Ale hižo lėtja 1924 bywa to hinaš.
 Šo, šo bėchmy je štatom šwjasašani w našchėj žyršwi, mori we
 woščdnihch šacžucže ša tu winowatošč, šo maja šebi šami šwoju
 žyršej twaricž a šastaracž, tu žyršej, kotrež šakladny šamješ je
 tola wopor, wopor na Golgatha. A cži nimaja njeprawje, kotřiž
 praja, šo našch žyršej nješchidžė š prawemu žiwjenju, šutko-
 wanju a žohnowanju, šhiba šo šo w njej šašo woporniwosč roš-
 šylni — kaž ju to wšchelake male žyršwje, kotrež njebėchju še
 štatom šwjasašane, maja. Šohodla něšchto wjazzy šošumjenja a
 šacžucža ša to, šchtož žyršej je a rėta, šchtož žyršej chže a dyrbi
 byčž a šchtož wošadny a šlaw žyršwje. Šo je šdobom tón prawy
 pucž š pošbėhujenju a š wošboženju žiwjenja po žylym ludu a
 kraju!

Wažne wošjewjenje ša šerbškich duchownych.

Šóndželu dopođnja 3/10 hodž. pónđželu po Šogate, šo
 w Šserbškim Domje šašo kursuš we našchėj macjėrnej rėcži ša
 šerostw šararjom wotmėka. Wobđželenje w šchė šerbškich ew.
 duchow' h šo wažakuje. Woložniš a pšchėra na šo šobu
 pšchėnjecž

Šištowanje.

W. we W. ša Šy.

K. w Š-W. ša Šswjatk.

M. D. w B. ša Šsw. Troj.

Šamolšwty redaktor: šarar Wyršacž w Šobawšch.